

EÖTVÖS LORÁND TUDOMÁNYEGYETEM

PÁLYÁZAT AZ EÖTVÖS LORÁND TUDOMÁNYEGYETEM
ÁLLAM- ÉS JOGTUDOMÁNYI KAR HALLGATÓI
ÖNKORMÁNYZATÁNAK ELNÖKI TISZTSÉGÉRE

“TÖBBSZINTŰ REFORMOK”

FURKÓ DÁNIEL

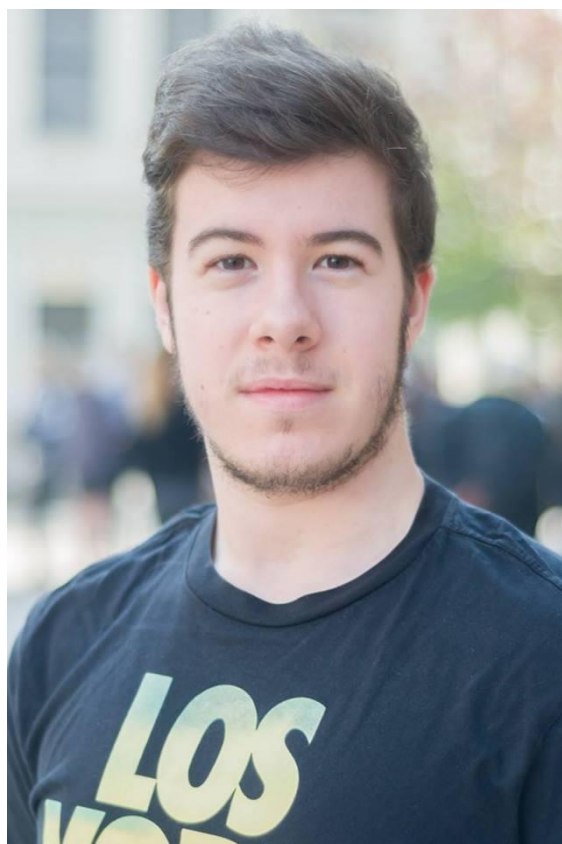
JOGÁSZ SZAK, II. ÉVFOLYAM

2018.

*“Ki gondolkodását elvekre nem alapítva,
gondolkodásában a szél változása szerint
ingadoz, nem érdemli a férfi nevet. Csak az
érdemes ezen nevezetre, aki, bár maga maradjon
is egy ellenséges világ közepette, csüggedhetetlen
bátorsággal védi azt, amit igaznak lelkében
elismert.”*

/Kossuth Lajos/

I. Bemutatkozás, motiváció

Furkó Dánielnek hívnak, 1998. október 18-án születtem Karcagon, jelenleg az **ELTE Állam- és Jogtudományi Karának másodéves nappali jogász hallgatója** vagyok. Egy Békés megyei kisvárosban, Füzesgyarmaton nőttem fel, itt végeztem el a helyi általános iskolát. A tanulmányaimat Debrecenben folytattam tovább, a Debreceni Egyetem Kossuth Lajos Gyakorló Gimnáziumában, magyar-történelem szakon. Itt kezdett el igazán érdekelni a közélet és a közösségiség; bizonyos szempontból rá is voltam kényszerülve az utóbbira, hiszen amikor oda kerültem, akkor még sem a kollégiumban, ahol laktam, sem a gimnáziumban nem ismertem senkit.

Ambivalens érzésekkel érkeztem: egyrészt volt bennem félelem, hogy milyen is lesz majd egy teljesen ismeretlen városban, ismerősök nélkül; másrészt azonban fejlődési lehetőséget láttam benne saját magam számára, hiszen így rengeteg új embert is megismerhettem, csiszolhattam az ismerkedési és a kommunikációs képességeimet. Ez, úgy gondolom, meg is valósult, hiszen az utolsó évemre már több évfolyam sok-sok tagját ismertem, nagyon sok életre szóló barátot szereztem akkoriban. A közösség építésében ugyanakkor még nem vettem részt, diákszervezetnek (kollégiumi, iskolai DÖK) ekkor még nem lettem tagja, de erős volt bennem az elhatározás, hogy ezen az egyetemi éveim alatt mindenképpen változtatni fogok. Az elhatározásom beváltására nem kellett sokat várni: már **2017 szeptemberének végén**, 2-3 héttel az egyetem megkezdése után az **ELTE Kollégiumi Hallgatói Önkormányzatának Választási Bizottságának a tagja** lettem, ezt a pozíciót 2018-ig láttam el. A **kari közélet körforgásába 2017 októberében kerültem be**, ekkor választottak meg az **ELTE ÁJK Hallgatói Önkormányzatának küldöttgyűlési képviselőjévé az első**

évfolyamon. Az elején még értelemszerűen nehéz volt ebbe belerázódni, hiszen az egyetemmel való megismerkedésnek is a legelején jártam, a Küldöttgyűlés ügyeivel pedig sokszor nem tudtam mit kezdeni – egy friss képviselőnek ezt úgy gondolom, hogy nem is méltányos felróni. Egy év elteltével azonban úgy érzem, hogy – bizonyos mértékben legalábbis - átlátom a HÖK szerkezetét, rendszerét; illetve most érzem magamban azt az affinitást és elhivatottságot, hogy **elinduljak az elnöki pozícióért.**

A mottóm: **“többszintű reformok”**. Ez a mottó bizonyos szempontból megtévesztő, hiszen reformokat, nagy mértékű változtatásokat csak néhány területen szeretnék elérni, a legtöbb esetben inkább újításokról van szó, olyan projektekről, kezdeményezésekről (vagy mondjam úgy: víziókról), amelyek jelenleg még nem léteznek; de amennyiben a választópolgárok feljogosítanak, úgy minden erőmmel ezek valóra váltására fogok törekedni. Ehhez kialakulóban van egy csapat, akiknek a támogatásával úgy érzem, az elképzeléseim megvalósítása karnyújtásnyi távolságban van. Az alábbiakban kisebb részt a karon belüli változtatási, (reform-) elképzeléseimről írnék, nagyjából pedig a karon belüli, illetve azon túlmutató, újító jellegű elképzeléseimről.

II. Küldöttgyűlés

Milyen gondolatok keringhetnek egy átlag joghallgató fejében a Hallgatói Önkormányzattal kapcsolatban? Nagyjából ilyen jellegűek: a HÖK az valami nagyon messzi, kézzelfoghatatlan dolog; bizonyosan korrupt is, a saját dőzsölésére használja fel az ösztöndíjkeretet, ahelyett, hogy azokat a hallgatóknak adná; meg amúgy is, tehetnének többet is a könnyebb vizsgákért; de azért szeretjük a kari bulikat meg a Szabadegyetemet. Ezeket később cizellálom (HÖK és hallgatók viszonya, ösztöndíjak, kari bulik, Szabadegyetem), de először nem ezekkel, hanem az Önkormányzatunk legfőbb szervével, a **Küldöttgyűléssel** szeretnék foglalkozni (annak ellenére, hogy talán nem ez a legérdekfeszítőbb, de mégis különösen fontos téma). A KGY feladata **elfogadni, módosítani az ÁJK HÖK Alapszabályát**, ami – a közfelfogással ellentétben, ami úgy vélekedik, hogy ez csak a szűk körben vett Hallgatói Önkormányzatra (képviselek, tisztviselők) van hatással - **minden egyetemi polgárra kötelező**, hiszen ez szabályoz olyan alapvető jogokat, mint például a választójog, illetve megfogalmaz alapelveket is (pl. érdekképviseleti,

érdekvédelmi elv). Kimondható tehát, hogy **a Küldöttgyűlés megfelelő működése kari közérdek**; egy-egy bizottság diszfunkciója partikuláris probléma, a KGY rossz működése viszont az egész rendszert érintheti.

Márpedig a legutóbbi időszakban a Küldöttgyűlés nagyon távol állt attól az állapottól, amit jó működésnek nevezhetünk. A Jurátuson megjelent egy ominózus cikk "A küldöttgyűlés halott" címmel (<http://juratus.elte.hu/a-kuldottgyules-halott/>), amelyben a szerző a teljes felelősséget a képviselőkre hárítja, mondván, hogy az ő passzivitásuk miatt működésképtelen a KGY. A közéleti kör berkein belül erről kisebb vita alakult ki: az előző kari HÖK-elnök, Czabán Samu szerint az elnök felelőssége is a KGY működőképessége; Szabó Tamás jelenlegi elnök ezt módszeresen tagadta. Ami engem illet, **ezúton szeretném megvédeni az érintett képviselőket**. Itt ugyanis nem arról van szó, hogy nem érdekli őket az érdekképviselés, vagy ne akarnának eljutni az ülésekre; hanem arról, hogy ők is ugyanolyan emberek, nekik is vannak állandó elfoglaltságaik, szemináriumokra járnak, tanulnak, dolgoznak; és ugyanígy az is elképzelhető, hogy az adott pillanatban (bármilyen) rendkívüli elfoglaltságuk van, pont arra az egy ülésre nem tudnak eljönni. Voltak megoldási kísérletek (a Küldöttgyűlés Facebook-csoportjában szavazhattunk róla, hogy a felsoroltak közül melyik időpont jó), ez azonban személytelen is valamennyire, és a hatékonysága is megkérdőjelezhető. Ilyenkor vagy hátradől az ember, mossa kezeit, és a képviselők passzivitására hivatkozva kibújik a felelősség alól; vagy megoldásokat keres.

Én az utóbbi kategóriába tartozom, és **két javaslat jutott eszembe, ezeket részletezném: 1.)** elnökként megkérném a képviselőket, hogy állítsanak össze egy órarend jellegű táblázatot az állandó elfoglaltságaikról, és a Küldöttgyűlések időpontját ezek összevetése alapján, fix időpontban határoznám meg. Ezek a megküldött táblázatok kifejezetten nem órarendek lennének; nekem fölösleges tudnom arról, hogy pl. kedden 12-től az órarendje szerint előadása van, ha sosem jár be előadásra. Arról ellenben muszáj tudnom, ha minden héten, hétfőn este 18 órától 20-ig nem ér rá (azt nem várom el, hogy beleírják, mit csinálnak az adott időintervallumban, csak azt, hogy biztosan nem fog eljönni, ha akkorra hívom össze az ülést), vagy ha vidéki, akkor csütörtökönként vagy péntekenként hazamegy, esetleg dolgozik valahol. Ezek alapján biztosan lehetne találni 1-2 olyan időpontot, ahol a képviselők több mint 50%-a ráér (ezeket akár váltogatni is lehetne, hogy az összes képviselő legalább minden második ülésen részt tudjon venni).

2.) a második javaslat bizonyos szempontból kötődik az elsőhöz. Ennek az lenne a lényege, hogy minden Küldöttgyűlésen a képviselők kijelölhetnének maguk közül valakit, aki vállalja, hogy egyenként megkérdezi a többi képviselőt valamilyen informális csatornán keresztül (Messengeren, vagy akár személyesen), hogy tudnak-e jönni a következő ülésre. Ez mindig egyetlen ember vállalása lenne, és kifejezetten nem csoportbeszélgetés keretében működne, hiszen egy 20-30 fős beszélgetés esetében például féltő, hogy valaki nem is figyeli azt. A személyes interakció erősíthetné a képviselők közötti kommunikációt és kohéziót, illetve az én dolgomat is megkönnyítené, ha egyetlen képviselő megkérdezésével biztosan tudnám, hogy hányan vesznek majd részt az összehívott KGY-n. Természetesen az sem okozna problémát, ha nekem kellene egyenként beszélnem mindenkivel, ez a megoldás azonban növelné a képviselők autonómiáját és egyúttal tehermentesítene engem, mint elnököt is.

III. Elnökség

A Küldöttgyűlés kifejtése után az **Elnökségről** alkotott gondolataimat röviden ismertetném. Alapvetően kétféle álláspont szokott ütközni egymással a kérdéskörrel kapcsolatban: az egyik végtet azt mondja, hogy az elnökséget az **objektív szempontok alapján legalkalmasabb embereknek kell alkotnia** (ezt nevezzük szakértői kormányznak az országos politika szintjén); a másik végtet szerint az elnöknek a **saját maga által kiválasztott emberekkel kell feltöltenie az elnökségét**. Én ezt a **két álláspontot vegyíteném** ennek az eldöntése során, az **utóbbi túlsúlyát** érvényesítve.

Véleményem szerint egy elnökség sokkal hatékonyabban tud működni akkor, ha az elnököt és az alelnökeket jó kapcsolat, bizalom és mindenekelőtt a közös munkára való készségek kötik össze már a hivatalba lépés előtt, mint ahogy pályázatával lenne eldöntve, hogy ki tölti be az adott pozíciót, esetleg egy, az elnök számára teljesen ismeretlen személyt hozva ki győztesen (akivel ki tudja, hogyan tudnának együttműködni). Ennek érdekében én nem zárkózom el attól, hogy a jelenlegi bizottsági rendszeren kívülről hozzak az elnökségembe alelnököket; azzal a megszorítással azonban, hogy az ilyen személy esetében fokozottan kell érvényesülnie az objektív szempontoknak (pl. már végzett korábban is az adott alelnökség feladatköréhez hasonló

teendőket, csak nem egy HÖK-bizottságban, hanem máshol), vagy kimondottan jó kompetenciákkal kell rendelkeznie. Így az elnökség könnyebben alakíthat ki egységes álláspontot adott problémakörrel, esetleg projekttel kapcsolatban; ellensúlyként pedig ott van a Küldöttgyűlés, illetve az Ellenőrző Bizottság, akik meg tudják akadályozni az esetlegesen felmerülő visszaéléseket.

IV. Tanulmányi ügyek

Az ebben a körben felmerülő **problémák legnagyobb része** - köszönhetően az évfolyamképviselői és az oktatási bizottsági problémamegoldás hatékonyságának - **nem jut el az elnökhöz**. Kivételt képeznek a különösen méltánytalan esetek (a közelmúltban ilyen volt az EKP évfolyamzsh) de ilyenből szerencsére viszonylag kevés van; ezen felül **átmeneti jellegű problémát jelent a tantervek összeütközése is** (a felsőbbéves hallgatóknak több pontot, és így előnyt ad a Neptun a tárgyfelvétel során, mint az alsóbb éveseknek, ezáltal pedig nagyobb eséllyel csúsznak le adott szemináriumokról): ezt a következő tárgyfelvételi időszakban mindenképpen megpróbálnám orvosolni. Ami pozitív, hogy ez **csak ideiglenesen érint nagy számú hallgatót**; amint kifutnak a régi tantervesek, főszabály szerint homogén lesz mindenki a tanterv szempontjából.

Fel szokott merülni a **tanulmányi ösztöndíj összegének emelése** is, mint hallgatói igény. Ezzel kapcsolatban a Hallgatói Önkormányzatnak nincsen túl széles mozgástere sajnos; lobbierőt jelenthetünk, és mindent el is fogunk követni, hogy ha lehetőség van ezek emelésére, akkor ezt megpróbáljuk kiharcolni. A problémát ilyenkor az jelenti, hogy a kancellárnak mérlegelnie kell: mennyi bevételkieséssel kalkuláljon, és ez még befér-e a fenntarthatóságba; ezen kívül nem csak a kari, hanem az összegytemi érdekeket is figyelembe kell vennie a döntése során. Különösen aktuális ez a probléma most, hiszen a napokban jelentek meg cikkek arról, hogy három másik karon (Bölcsészettudományi, Társadalomtudományi és Természettudományi) is megszorító intézkedéseket fogantatosított annak érdekében, hogy legalább a fenntarthatóságuk megmaradjon. Az ÁJK pénzügyi helyzete ezekhez képest kimondottan stabil, azonban ezek mellett kicsi az esélye, hogy ösztöndíjemelésre sor kerüljön. Mindemelllett a HÖÖK szintén a napokban osztotta meg azt a hírt, hogy az Országgyűlés a hallgatói

normatíva 40%-os emeléséről tárgyal, így könnyen elképzelhető, hogy 2020. februárjától jóval nagyobbak lesznek az ösztöndíjak összegei.

Itt említeném meg továbbá az **igényfelmérések kérdéskörét**: a jelenlegi kérdőíves rendszert sokan szeretik, sokan ellenben nyűgnek tartják; volt felmérés azzal kapcsolatban, hogy változtassanak-e rajta, de a hallgatók nem kívántak élni ezzel a lehetőséggel, szóval szerintem egyelőre ezen nem érdemes változtatni. Ugyanakkor növekvő tendenciát mutat az informális csatornákon keresztül történő "kvázi igényfelmérés" (gondolok itt arra, amikor az adott évfolyam Facebook-csoportjában felmerül egy ügy, és látványosan népszerűvé válik a csoport tagjainak körében), ezeknek a jövőben mindenképpen nagyobb teret engednék, hiszen sokkal egyszerűbben működik, és a hallgatók is szívesebben élnek vele (viszont megkérdőjelezhető a hivatalossága, és kérdéses, hogy valóban a communis opiniót fejezi-e ki).

V. Rendezvények

A rendezvények tekintetében **nincsenek igazán problémák, magas színvonalon működnek**; természetesen minden rendezvény esetében meg kell találni az arany középutat a minőség és a költséghatékonyság között, de ez úgy gondolom, hogy a mindenkori rendezvényes alelnök feladata lesz. Néhány javaslatom lenne csak, a Szabadegyetemet pedig külön kiemelném.

Az előző tanévben indult egy program, "**Én filmem**" címmel, amelynek az volt a koncepciója, hogy minden alkalommal valamelyik oktatóval közösen megnézünk egy általa kiválasztott filmet, amelynek jogi aspektusa is van, és utána kötetlenül lehet vele beszélgetni, akár a filmről, akár bármi másról (szigorúan véve ez nem a rendezvényes, hanem a tudományos-kulturális bizottság kereteiben valósult volna meg, azonban az Alapszabály-módosítás miatt ezek a bizottságok a következő elnöki ciklusban egymásba tagozódnak). Egyetlen alkalommal valósult meg ez, akkor Menyhárd Attila Dékán Úr volt a meghívott oktató, és Az esőcsináló című filmet néztük meg vele, majd kb. 20 percig tudtunk vele beszélgetni. A bizottság biztosított popcornt is, és tényleg jó hangulatban telt az egész esemény; az egészel annyi a probléma, hogy nem lett több szervezve, pedig még volt szó róla, hogy a tavaszi szemeszterben folytatódik (Nagy Marianna Tanszékvezető Asszony és Mezey Barna Tanszékvezető Úr meghívásával, az alelnöki beszámoló alapján), később azonban nem

érkezett hír erről; én mindenképpen szorgalmaznám ennek a felélesztését.

A másik program **újító jellegű** lenne: más diákszervezetek (Bibó István Szakkollégium, Joghallgatók Önképző Szervezete) szoktak szervezni nagyobb kerekasztal-beszélgetéseket, vitákat (legutóbb például a JÖSz Atomvita rendezvénysorozata keretében a karunkra érkezett Varga Mihály pénzügyminiszter és Pogátsa Zoltán közgazdász); úgy gondolom, hogy egy ilyen **nagyobb beszélgetés, vagy vitaest exkluzív résztvevőkkel tökéletesen beleillene a HÖK arculatába**, és az említett szervezetek tapasztalatai alapján kijelenthető, hogy ezek mindig nagy érdeklődésre tartanak számot, magas részvétellel szoktak megvalósulni; tehát én mindenképpen, legalább **szemeszterenként egyszer** el tudnék képzelni egy ilyen eseményt a HÖK szervezésében is.

A **Szabadegyetemmel** kapcsolatban a **kötelező előadásokról** szeretnék beszélni. Ezek keretében többféle tudományterület is bemutatkozott, amelyek nem mindig arattak osztatlan sikert a résztvevők körében (kivételt jelentenek a közéleti témájú előadások, mint a legutóbbi Szabadegyetemen a három újságíró vitája; ilyen mindenképpen megvalósulna az én elnökségem ideje alatt is). Amit hiányolok, az a nettó kulturális előadás. Hozzám hasonlóan nagyon sokan szeretnek a karunkon olvasni szépirodalmi műveket, verseket, regényeket; akkor pedig felmerül a kérdés, hogy az **egyik tematikus nap miért ne lehetne az irodalomnak szentelve** (akár idősebb, díjnyertes szerzőket hívunk meg, mint Nádas Péter, Krasznahorkai László, Spiró György; vagy fiatalabbakat, mint Kemény Zsófi, Simon Márton, Závada Péter; ezek egybekötve egy dedikálással, beszélgetéssel szerintem elnyernék a résztvevők tetszését).

VI. Integráció és utánpótlásképzés

Két aspektusra koncentrálnék a kérdéskörrel kapcsolatosan: az egyik **az ismerkedést elősegítő, közösségépítő játékok reformja**; a másik az **utánpótlásképzés megszervezése**.

A közösségépítő játékokat sokszor gyerekesnek érzem, ami az Orientációs Napok esetében talán még el is fogadható, de a Szabadegyetemnél már úgy kellene tekinteni a résztvevőkre, mint akik - legalább - az első évet végzett egyetemisták, akik sok esetben ismerik is

egymást. **Érettebb, felnőttekhez méltó csapatépítés** is megvalósítható, én ezt tűzöm ki elsődlegesen célul (persze itt sem szabad átesni a ló túloldalára, szexuális vagy megalázó játékok semmi szín alatt nem jöhetnek szóba).

Utánpótlásképzés-jellegű eseményre több, mint egy éve került utoljára sor, amikor Czabán Samu akkori HÖK-elnök kis számú érdeklődőnek tartott egy rövid bemutatót a Hallgatói Önkormányzat működéséről, szerveiről. Ez nem egy rossz kiindulópont, de ennek nem ad hoc, hanem szervezett keretek között kell megvalósulnia. Kollégistaként volt szerencsém részt venni az **ELTE Kollégiumi Hallgatói Önkormányzatának utánpótlásképzési programjában**, és ezt egy nagyszerűen működő, kikristályosodott programsorozatnak tartom. Ott ez a rendszer kétszintű: az egyes kollégiumokban a Diákbizottságok szervezik, és elsősorban csapatépítő jellegű; a KolHÖK által szervezett események pedig a szervezetrendszer megismerését segítik elő. **A mi karunk esetében ez így nézne ki** az elképzeléseim szerint: **szemeszterenként 4-5 ülés** lenne szervezve az érdeklődők számára, amelyek elsősorban a szervezet megismerését szolgálnák (Küldöttgyűlés, Elnökség, bizottságok), és alapvetően az egyes szereplők élményeire, tapasztalataira helyezné a hangsúlyt; a **szemeszterek végén pedig csapatépítő jellegű vezetőképző hétvége** megtartására kerülne sor, ahol a jogszabályi feltételekkel foglalkoznának a résztvevők (kari és egyetemi Alapszabály, HKR, SZMSZ), az esték pedig az ismerkedésről, buliról szólnának. Ezekre azok vehetnének részt, akik a félév során legalább 3-4 ülésen részt vettek.

VII. Szociális és gazdasági ügyek

Esetükben is két dologra koncentrálnék: a **jobb tájékoztatásra**, valamint a **transzparencia növelésére**. A **pénzügyi költséket indokolással ellátva** tenném közzé, ugyanígy a **költségvetést** (akár tervezet formájában is, hogy az egyetemi polgárok megtehessék a vonatkozó javaslataikat, a Küldöttgyűlés, vagy közvetlenül az Elnökség felé).

A **szociális ösztöndíjakkal** az a legnagyobb probléma, hogy a hallgatók **megfelelő tájékoztatása hiányában** nem pályáznak rájuk, gyakran nem is tudnak ezekről, vagy arról, hogy ők is esélyesek lennének azok elnyerésére. A kiküldött, hosszú email-eket nem olvassák el sok

esetben, a **megoldást tehát egy szóbeli tájékoztatás megszervezésében** látom. Ez történne mindenképpen a fentebb említett utánpótlásképzés keretein belül, illetve - főleg elsőévesek számára - 15 percben, valamelyik nagyobb előadásuk megkezdése előtt (de semmiképpen sem az Orientációs Napokon; ott a túl sok információ rájuk zúdulása miatt hamar elfelejtik az ilyen jellegű tájékoztatásokat, és akkor megint csak nem vagyunk előrébb a megoldás irányában). Biztos vagyok benne, hogy az oktatók is beleegyeznének abba, hogy az előadás elejéből lecsippentsünk egy kis időt, hiszen a szociális ösztöndíjak megismerése szerintem tekinthető akár közérdeknek is (de mindenképpen közérdeklődésre számot tartó ügy).

VIII. Országos együttműködés

Ebben a pontban és a következőben a **“többszintű reformok”** elképzelés következő két pontját járom körbe: az országos és a nemzetközi szinteket.

2016-ban megtartották az **I. Bölcsélet Konferenciát**, amelynek célja volt, hogy az ország különböző egyetemeiről érkező bölcsészeknek közös fóruma legyen, ahol a társadalmi megítélésükről, kilátásaikról tudtak diskurzust folytatni. Ezt követően a **Hallgatói Önkormányzatok Országos Konferenciájának** (a hallgatói önkormányzatokat tömörítő országos szervezetnek) a keretein belül megalakult a **Bölcsész Hallgatók Szövetsége**: egy **együttműködés** az ELTE, a Debreceni Egyetem, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem és a Pécsi Tudományegyetem Hallgatói Önkormányzatai között a közös fellépés és a célkitűzések hatékonyabb elérése érdekében.

Ennek **mintájára** szorgalmazom egy **Jogász Konferencia összehívását**, ahol az ország joghallgatói és oktatói tudnák kifejtetni célkitűzéseiket és kilátásaikat. A bölcsészekkel ellentétben a jogászok társadalmi megítélése egyöntetűen pozitív, így esetünkben nem ennek kell a középpontban állnia; sokkal inkább egy-egy **kormányzati döntésről kialakított szakmai álláspont** közös elfogadására helyezném a hangsúlyt, vagy **rossz társadalmi beidegződések megváltoztatására** lehetne ilyen keretek között kísérletet tenni (gondolok itt arra például, hogy az ártatlanság vélelme szinte ismeretlen a társadalmi megítélés szempontjából; ha valakit megvádolnak egy bűncselekménnyel, még az ítélet meghozatala előtt megbélyegzik azzal; felmentése esetén pedig a

bírót hibáztatják, mondván, hogy rossz ítéletet hozott, ezen kellene véleményem szerint változtatni).

IX. Nemzetközi együttműködés

Ez egy **új iniciatíva** lenne, az Erasmus-programtól teljesen elkülönülve, alapvetően jogászok számára (de később, ha útjára indul a program, akár más szakokra is kiterjeszhető).

Mire is gondolok itt pontosan? Úgy indulna el, hogy felvenném a kapcsolatot **más államok egy-egy egyetemének hallgatói önkormányzataival** (a Visegrádi Négyek országaira, Lengyelország, Csehország és Szlovákia egyetemeinek hallgatói érdekképviseleti szerveire gondoltam első körben), hogy **egy nyári táborhoz hasonló, évente megrendezésre kerülő programsorozatról** mi lenne a véleményük. Ha pozitív válasz érkezik, akkor – terveim szerint a HÖÖK-kal közösen - kormányzati szinten tárgyalnánk, egyrészt arról, hogy kaphatunk-e szabad utat a megvalósítás felé, másrészt, hogy - részben vagy egészben - finanszíroznák- e ezt nekünk. Elképzelésem szerint ez **konferenciaszerűen működne**: éves váltásban más ország lenne az esemény házigazdája; előadások keretében minden állam hallgatói bemutatnák a jogrendszerük sajátosságait, jogágakról alkotott elképzeléseiket stb.; ezen felül **minden évben lenne valamilyen célkitűzése** is ennek a konferenciának (példaként az jutott eszembe, hogy az első évben a cél egy javaslat elkészítése lehetne a cél a V4 országok unión belüli megerősített együttműködésére vonatkozóan; ezt aztán a résztvevők prezentálnák a saját kormányaik előtt). Természetesen a **közösségépítés** sem maradna el, csapatépítő programokkal töltenénk ki a fennmaradó időt, és így az évek során akár egy **szoros, különböző nemzetek leendő értelmiségije közötti jó kapcsolatrendszer** alakulhatna ki, erős szövetségeseket kovácsolva belőlünk, a jogászság **nemzetközi identitását** és **érdekképviseletét** megalapozva.

X. Karon belül működő “ügyvédi iroda”

Ez az elképzelés egyelőre még nagyon **elméleti síkon** mozog a fejemben; abban sem vagyok száz százalékosig biztos, hogy

megvalósítható; ennek ellenére beleírom a pályázatomba, mert elnöki ténykedésem során szeretnék foglalkozni vele, lehetőség szerint pedig véghez is vinni.

Az ötlet a **Polgári Jogi Tudományos Diákkör jogklinika kezdeményezéséből** jött; egyelőre még ez sem működik zökkenőmentesen, de az irányt rendkívül jónak látom. Arról lenne szó, hogy – bizonyos kialakított csatornákon keresztül - beérkeznének ügyek, lennének megkeresések, amelyeket hallgatók oldhatnának meg, természetesen oktatói együttműködéssel. A jogklinika eddig szól erről; amit én még ehhez hozzátennék, az egy, a TDK-tól **elkülönült szervezet- és szabályrendszer, illetve az “ügyvédi irodában” kialakuló hierarchia és munkamegosztás**. Ez nem feltétlenül foglalkozna kizárólag polgári ügyekkel: **teret engedne más jogágaknak is** (büntetőjog elsősorban, de akár munkajog, nemzetközi jog stb.), adott jogággal pedig **adott munkacsoport foglalkozna, de az iroda vezetősége fogná ezeket össze**. Lenne irodavezető, partnerek, ügyvédi státusszal rendelkezők, és ezek nagyfokú mobilitással rendelkeznének, illetve időtartamhoz lennének kötve (pl. irodavezető legfeljebb egy évig lehetne valaki). Ennek megvalósításához mindenképpen szükséges lenne **támogatókat** találni (Jogtár biztosítása miatt a Wolters Kluwer, hogy egy aspektust említsek), illetve **csatornákat létrehozni**, amelyekkel az emberek megtalálnák az irodát (esetleg lehetne partneri megállapodást kötni nagy ügyvédi irodákkal, hogy ha olyan ügy érkezik be hozzájuk, amelyet nem vállalnak, akkor javasolják a megkeresőnek a karon működő irodát). Ezzel a **gyakorlati ügyekkel való találkozást** lehetne elősegíteni az egyetem berkein belül; valamint a pálya iránt érdeklődők **testközelből élnék meg az irodai működést**, annak minden aspektusával együtt. A közösen dolgozó hallgatók pedig ez által **szorosabb viszonyt** tudnának kialakítani **egymással**, és azokkal az **ügyfelekkel**, akikkel akár a jövőben is együttműködnek majd.

Köszönöm, hogy elolvastad a programom!

Furkó Dániel